

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ
๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ
๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวน
เขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากร ผศ.อรรณพ
หอมจันทร์ อาจารย์วิชัย เพื่อพูนวิจิตร ได้รับเชิญจากโรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติ เพื่อ
ไปสนทนาธรรม ณ ห้องประชุมสถาพร กวิตานนท์ ชั้น ๓ อาคารบริการ โรงพยาบาลธรรมศาสตร์
เฉลิมพระเกียรติ รังสิต ปทุมธานี ระหว่างเวลา ๑๓.๓๐-๑๕.๓๐ น.

การสนทนาธรรมที่โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติครั้งนี้ เป็นครั้งที่ ๒ แล้ว การสนทนาธรรมครั้งแรกได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ที่ผ่านมา

อนึ่ง ทราบว่าการมาสนทนาธรรมของท่านอาจารย์และวิทยากร ที่โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติแห่งนี้ เกิดขึ้นได้ก็เนื่องมาจากที่ สำนักบริหารแผนและการคลัง ได้ไปติดต่อบริษัททำเครื่องประดับของคุณป้อมมณี มณีไพโรจน์ สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. ลำดับที่ ๑๕๖ เพื่อจัดทำเข็มกลัดที่ระลึก เนื่องในโอกาสที่โรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติแห่งนี้เปิดดำเนินการมาครบ ๓๐ ปี ในปีนี้ และทางโรงพยาบาลมีโครงการเสริมสร้างคุณภาพการทำงานแก่บุคลากรของโรงพยาบาล เมื่อได้สนทนากันและทราบว่า คุณป้อมมณีฟังพระธรรมจากท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ก็มีความสนใจและเป็นที่มาของการสนทนาธรรมในครั้งนี้ ซึ่งเป็นครั้งที่ ๒ ดังได้กล่าวแล้ว

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำความการสนทนาบางตอน เรื่องพื้นฐานของความเข้าใจธรรมะ เนื่องจากมีผู้ใหม่

จำนวนมาก ทั้งยังมีการสนทนา ระหว่างอาจารย์วิชัย อาจารย์อรุณพบกับท่านอาจารย์ที่เป็นไป ในลักษณะถามแย้ง เพื่อให้ผู้ฟังที่อาจมีความสงสัยในลักษณะดังกล่าวแต่ไม่กล้าสอบถามสนทนา ซึ่งเข้าใจว่าน่าจะเป็นประโยชน์สำหรับทุก ๆ ท่านด้วย มาเสนอให้ทุกท่านได้พิจารณานะครับ

อ.วิชัย :

กราบท่านอาจารย์ครับ เริ่มต้นรู้จักแม่คำว่า "ธรรมะ" คืออะไร สิ่งที่มีจริงเป็นปกติธรรมดาอย่างนี้ แต่ "ความไม่รู้" ไม่สามารถที่จะเข้าใจสิ่งที่มีขณะนี้ตามความเป็นจริงได้ ก็ต้องอาศัยปัญญาตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่รู้แล้วและทรงแสดงธรรมะ

ท่านอาจารย์ครับ สำหรับผู้ใหม่ ได้เริ่มเข้าใจคำว่าธรรมะก็คือ สิ่งที่มีจริง ความเข้าใจธรรมะคือสิ่งที่มีจริง จะเป็นประโยชน์ก่อเกิดต่อชีวิตที่นำไปสู่ความเจริญ จากการที่พระพุทธรูปองค์ทรงแสดงเรื่องของ "มงคล" ว่าการฟังธรรมะก็ดี หรือว่าการสนทนาธรรมะก็ดี เป็นเหตุแห่งความเจริญ ดังนั้น การเริ่มเข้าใจธรรมะ คือ "เห็น" เป็นสิ่งที่มีจริง "ได้ยิน" เป็นสิ่งที่มีจริง จะเป็นเหตุแห่งความเจริญของชีวิตของแต่ละบุคคลอย่างไรครับ?

- ท่านอาจารย์ : คุณวิชัยรักใคร่ที่สุด?
- อ.วิชัย : ก็รักตัวเองครับท่านอาจารย์
- ท่านอาจารย์ : ทุกคนตอบได้ใช่ไหม? เป็นผู้ตรง!! รักใคร่ที่สุด?
- อ.วิชัย : ก็รักตัวเองมากที่สุดครับ
- ท่านอาจารย์ : เพราะ "เข้าใจว่ามีเรา" แต่ว่า ตามความเป็นจริง มีตา "ตา" เป็นคุณวิชัยหรือเปล่า?
- อ.วิชัย : "ตา" เป็นธรรมชาติ ไม่ใช่ผมครับ
- ท่านอาจารย์ : "ตา" เกิดแล้วดับไปหรือเปล่า?
- อ.วิชัย : "ตา" เกิดแล้วก็ดับครับ
- ท่านอาจารย์ : แล้ว "คุณวิชัย" อยู่ที่ไหน?
- อ.วิชัย : ก็ไม่มีครับ มีแต่ "ธรรมชาติ"
- ท่านอาจารย์ : ค่ะ แต่ก็ "หลงรักสิ่งที่ไม่มี" เพราะเข้าใจว่ายังมี!! "แต่ละคำ" เป็นคำที่ต้อง "คิด" จากไม่มี ถูกต้องไหม? "ไม่มีเสียง" แล้วก็ "เสียง" แล้ว "เสียง" ก็หายไป...เพราะฉะนั้น ทุกอย่างเกิดขึ้นเห็น ชั่วขณะที่ "เห็น" ดับแล้ว!! แต่ว่า "เพราะไม่รู้" ก็เข้าใจว่า ทั้งหมดเป็นเรา!!!
- ด้วยเหตุนี้ ถ้าไม่ใช้การตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเป็นคำสอนเรื่อง "อัตตา" ทั้งหมด!! "เรา" ทั้งหมด!!! แม้แต่ให้ "ทำดี" ก็ไม่ได้บอกว่า "ดี" ก็ไม่ใช่เรา!! แต่ "ดี" มีจริง "ไม่ดี" มีจริงไหม? ไม่ดีก็ไม่ใช่เรา!!! แต่ว่า ยึดถือว่า...เราดี...เราไม่ดี...เพราะไม่รู้ความจริง!!!

เพราะฉะนั้น บางคนก็...เพราะไม่รู้...มีโลภะ ติดข้องมาก ในทุก
อย่าง!! จนกระทั่งสามารถที่จะกระทำทุจริตกรรมได้ ใครชอบทุจริต
กรรม? แต่ทำไมมีทุจริตกรรม???

อ.วิชัย :

ท่านอาจารย์ :

เพราะไม่รู้ครับท่านอาจารย์

เพราะ "รักตัว" ไข้ไหม? ทำทุกสิ่งทุกอย่าง "เพื่อตัว" เพราะฉะนั้น
การที่จะดับกิเลสตามลำดับขั้น ทราบไหม? ว่า "ขั้นแรก" ต้องเป็น
การ "ดับการเห็นผิดว่ามีเรา" มิฉะนั้น กิเลสทั้งหลายดับไม่ได้เลยสัก
อย่างเดียว

เพราะฉะนั้น ต้องรู้ว่า การที่เข้าใจว่า "มีเรา" เห็นถูก หรือ เห็นผิด?
คะ? ฉลาด หรือว่า ไม่ฉลาด? "ไม่รู้" ฉลาดไม่ได้!! "ไม่รู้" ไม่ใช่ปัญญา
ไข้ไหม? เพราะฉะนั้น ก็มีธรรมะที่เป็นฝ่ายตรงกันข้าม "รู้" กับ "ไม่
รู้" "เพราะไม่รู้" จึง "เห็นผิด" ถ้ารู้ ก็รู้แล้ว จริง ๆ แล้ว มี "คุณวิชัย"
ชาตินี้ชาติเดียว พอคุณวิชัยจากโลกนี้ไป จะไปหา "คุณวิชัย" ที่ไหน
อีกไม่ได้เลย มีแค่ชาตินี้

เพราะฉะนั้น ระวังที่ยังไม่จากไป ก็ไม่มีคุณวิชัย แต่หลงเข้าใจว่า
ยังมีคุณวิชัยทุกวัน!! จนกว่าจะ "ขณะนั้นปรากฏชัด" ว่าไม่มี!!
เพราะฉะนั้น แม้แต่คำที่ว่า "เรายึดมั่น พอใจ ติดข้อง ในสิ่งที่ไม่มี"
ลองฟังดูว่า จริงไหม?

แต่กว่าจะรู้ความจริงอย่างนี้ อีกนานเท่าไร??? เพราะเรายึดถือ
"เป็นเรา" มานานแสนนาน กว่าที่จะรู้ ว่า "ไม่ใช่เรา" ค่อย ๆ
เข้าใจ ค่อย ๆ ฟัง จนกว่าสภาพธรรมะจะปรากฏ อย่างที่ได้ฟัง

นี้แหละ!!! คือ "เห็น" เกิดขึ้นและดับไป "ได้ยิน" เกิดขึ้นและดับไป
 "แข็ง" เกิดขึ้นและดับไป ทุกอย่างที่มี เมื่อเกิดขึ้นปรากฏนิดเดียว
 แล้วก็ดับไป แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย!!

นี่คือ การเริ่มต้นที่จะเข้าใจว่า เรากำลังฟังเรื่องอะไร เรากำลังฟัง
 ธรรมะ คือ สิ่งที่มีจริง และ ความจริงของธรรมะก็เป็นอย่างนี้
 แหละ!!!

อ.วิชัย :

กราบท่านอาจารย์ครับ การที่เราได้ฟังข่าวคราวต่าง ๆ ตามสื่อทีวี
 บ้าง หนังสือพิมพ์บ้าง ที่มีคนประทุษร้ายกันหรือว่าฆ่ากันบ้าง หรือ
 ว่าลักทรัพย์บ้าง แสดงถึงความ "รักตัว" ครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ถ้าไม่รัก ไปฆ่าเขาทำไม?

อ.วิชัย :

ก็คิดว่าเขาจะมาประทุษร้ายเรา อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ก็เป็นความรัก
ตัว ดังนั้น ความเข้าใจธรรมะ ก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะเป็น
ความจริง ความหลงผิด ความเข้าใจผิด ที่ยึดถือสิ่งที่มีจริง ที่เป็น
ธรรมะ ว่า เป็นเรา จึงหลงที่จะทุกข์ เตือนร้อนกับการเปลี่ยนแปลง
ของธรรมะ ซึ่งเมื่อเกิดก็ต้องดับไป แต่ "เพราะไม่รู้" ก็ "ยึดถือ" เมื่อ
ยึดถือในสิ่งที่ไม่ใช่เรา ว่า เป็นเรา ก็เตือนร้อนจากสิ่งที่ยึดถือว่า
เป็นเรา

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่ฆ่าเขา แต่ ฆ่าตัวเอง ยังรักเราอยู่หรือเปล่า? ค่ะ? คุณอรณพ
ถ้าคิดให้ละเอียดและตรง ลึกซึ้ง ก็คือ ก็ยังรักตัวเอง เพราะทนไม่ได้
ที่ตัวเองจะต้องพบกับความลำบากกาย ลำบากใจ บางคนป่วยมาก
ถึงขนาดต้องฆ่าตัวตาย คนทั่วไปก็บอกว่าเขาไม่รักตัว

ผศ.อรณพ :

อย่างบุคลากรทางการแพทย์ท่านก็คงจะทราบ เห็น ๆ อยู่ว่า ก็จะมี
ผู้ป่วยที่ทนความเจ็บป่วยไม่ได้ เขาก็ฆ่าตัว หรือบางคนทนความ
ทุกข์ใจไม่ได้ มีการพลัดพราก มีการสูญเสียในชีวิตอย่างรุนแรง แม้
จะไม่ทุกข์กาย แต่เขามีความโศกเศร้าเสียใจ จนฆ่าตัวตาย ด้วย
ความทุกข์กาย ทุกข์ใจ

ท่านอาจารย์ถามว่า คนที่ฆ่าตัวตาย รักตัวไหม? ก็มี "ตัวเขา" มีความเป็นตัวเขา แล้วก็คิดว่า เขารักตัวเขามาก ตัวเขา คืออะไร? "ตัวเขา" ก็คือ จิตใจและรูปที่รวมกันเป็นกายนี้ เขาก็มีความรู้สึก ว่าตัวเขา มีความทุกข์ ทนไม่ไหวแล้ว ก็ไม่อยากจะอยู่รับความทุกข์ต่อไป ด้วยความรักตัว!!! และปรารถนาความสุขกายสุขใจให้แก่ตัวเอง เพราะความคิดว่ามีตัว จึงรักตัว เมื่อสักครู่ ท่านอาจารย์กล่าวว่า "หลงรักสิ่งที่ไม่มี" ก็เป็นความละเอียดมาก ๆ ครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ผศ.อรรถพร :

ท่านอาจารย์ :

ละเอียดยิ่งกว่านั้นก็คือ ฆ่าตัวเอง ก็ "เพราะยึดถือว่าเป็นตัวเรา"

แล้วก็ทนไม่ได้ที่ตัวเราจะทุกข์กายทุกข์ใจ

ไม่ใช่ฆ่าคนอื่น ฆ่าไหม? เพียงยึดถือที่เรา ก็เป็นการรักตัวเองแล้ว เพราะเป็นความติดข้อง "ความติดข้อง" แม้เพียงน้อยนิด ก็เป็นธรรมะที่มีจริง พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงความละเอียดอย่างยิ่งของ "ความติดข้อง" อย่างเบาบาง ที่ใครก็ไม่ได้ ว่ามีตั้งแต่ระดับที่ไม่รู้ตัวเลย ว่ารักตัว

ผศ.อรรถพร :

ท่านอาจารย์พูดถึง "ความรักตัว" หมายความว่า มีความยึดถือว่ามีตัวเรา เมื่อยึดถือว่ามีตัวเรา ก็ยึดถือว่ามีบุคคลอื่น รวมถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ได้มีชีวิต รถ บ้าน สิ่งของต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่หนึ่งสิ่งใด

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ถ้ายังมีความยึดถือว่าเป็นตัว ก็ยังต้องมีความรักตัวเอง แต่ก็ต้องละเอียด อย่างผู้ที่เขาติดยาเสพติด คนทั่วไปก็บอกว่าเขาไม่รักตัวเอง ไปติดยาเสพติด ไปทำให้ตัวเองลำบาก คนที่ติดยาเสพติดเขารักตัวเองอย่างไรครับท่านอาจารย์?

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่รักก็ไม่เสพแน!!

- ผศ.อรรณพ : เพราะอยากให้ตัวเองสบาย อยากให้ตัวเองมีความรู้สึกที่สบาย เขาก็ยึดความรู้สึกว่าเป็นเขา แล้วก็ต้องการความรู้สึกที่สบาย
- ท่านอาจารย์ : แล้วความรักตัว ถูกหรือผิด?
- ผศ.อรรณพ : ท่านอาจารย์ครับ ผมพูดแบบแย้งได้ไหมครับ?
- ท่านอาจารย์ : เชิญเลยค่ะ

- ผศ.อรรณพ : ท่านอาจารย์ถามว่า ความรักตัว ถูกหรือผิด? ถ้ารักตัวในทางที่ไม่ดีก็ผิด ถ้ารักตัวในทางที่ดีก็ถูกสิครับ ท่านอาจารย์
- ท่านอาจารย์ : แต่ก็ไม่มีตัวนี่คะ
- ผศ.อรรณพ : ก็คิดไปเองว่ามี
- ท่านอาจารย์ : เพราะฉะนั้น ถูกหรือผิด? เมื่อไม่มีตัวเลย ก็ยังเข้าใจว่ามีตัว แล้วก็รักตัวด้วย ถูกหรือผิด?
- ผศ.อรรณพ : อันนี้ก็ต้องผิด แต่ว่า ยาก...ที่จะเข้าใจเช่นนั้น...เพราะเราเคยคุ้นกันว่า ถ้ารักตัวในทางที่ผิดก็คือไม่ดี รักตัวก็ไปเอาเปรียบคนอื่น ไปโกงไปอะไรเพื่อให้ได้สมบัติ
- ท่านอาจารย์ : เมื่อเข้าใจว่ามีตัว จึงรักตัว แต่ถ้ารู้ว่า...ไม่มีตัว...จะรักตัวได้อย่างไร? ในเมื่อไม่มีตัว!!!
- ผศ.อรรณพ : เพราะฉะนั้น ท่านอาจารย์ชี้ถึงจุดเบื้องต้น จุดแรกเริ่มกำเนิด เพราะมีความยึดมั่นว่าเป็นตัวเรา จึงมีความรักตัวเรา ผิดตั้งแต่ว่ายึดในสิ่งที่ไม่ใช่ ว่ามี นั่นเองใช่ไหมครับท่านอาจารย์ ยึดในสิ่งที่ไม่ใช่ว่ามี ทีนี้ ตัวเราก็นั่งอยู่ทนไทนนี้ครับ ท่านอาจารย์บอกว่าไม่มี ได้อย่างไร?

ผมเชื่อว่าผู้ที่มาใหม่ ๆ ยากที่จะเข้าใจ ก่อนที่จะสนทนาก็ได้พบกับ ผู้ที่เป็นทีมงานจัดการสนทนาธรรม ท่านก็ปรารภว่า เอาง่าย ๆ หน่อย พ้น ๆ หน่อย (หัวเราะกันครืน) ง่าย ๆ พ้น ๆ เพราะว่า ฟัง แล้วก็ยากสำหรับผู้ใหม่ ก็จะขออนุญาตแทรกตรงนี้ว่า พระธรรมไม่ง่ายแน่นอน พระธรรมของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าอยากฟังธรรมะที่ง่าย ๆ ท่านอาจารย์มีความเห็นอย่างไรครับ?

ท่านอาจารย์ :

เบา ๆ (หัวเราะ) ง่าย ๆ คือเบา ๆ (ยิ้ม) แล้วความจริง กับ ความไม่จริง ต้องการอย่างไร?

ผศ.อรรณพ :

ต้องการความจริงแต่ให้ง่าย ๆ ครับท่านอาจารย์ ต้องการความจริง แต่เอาแบบง่าย ๆ ได้ไหม?

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น การฟังธรรมะ สิ่งที่มีนี้ ธรรมดา "เห็น" ยากหรือง่าย?

ผศ.อรรณพ :

ก็มีอยู่

ท่านอาจารย์ :

ยากไหม? หรือง่าย? ใครก็รู้เนี่ย เบาไหม? พูดถึงเรื่อง "เห็น"

ผศ.อรรณพ :

ถ้าท่านอาจารย์ถามแค่นี้ ใคร ๆ ก็เห็นด้วยว่า เห็น ได้ยิน...มี เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัส คิดนึก ทุกคนยอมรับว่ามี แต่พอบอกว่า เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส กระทบสัมผัส คิดนึก เป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา อันนี้จะยากตรงนี้

ท่านอาจารย์ :

ไม่ยากเลย นี่เป็นการ "เริ่มต้น" ให้เป็นผู้ตรง ที่จะได้ "เริ่มรู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" มิฉะนั้นแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้อะไร? ถ้าเราไม่กล่าวถึง "สิ่งที่มี" ว่านี่แหละ คือ สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสรู้!!! ซึ่งชาวโลกไม่รู้!! เพราะฉะนั้น "เริ่มเข้าใจถูก" ว่า ธรรมะคือสิ่งที่มีจริง ๆ

ผศ.อรรณพ :

คือ ธรรมะไม่ยาก แต่ค่อย ๆ เข้าใจได้ และเบื้องต้นของ "ความเข้าใจ" ก็คือ ฟังแล้วก็ไตร่ตรองว่า ธรรมะก็คือสิ่งที่มีจริง คือ เห็นได้จริง ที่มีจริง ๆ แต่ว่าที่ยากก็คือ "เห็น" ก็ยังเป็น "เราเห็น" ครับ

ท่านอาจารย์ :

ไม่ต้องไปหา "เห็น" เลย ไม่ต้องไปแสวงหาอะไรหมด มีแล้วแต่ไม่รู้!! เพราะฉะนั้น "คำ" ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เท่านั้น ที่จะทำให้รู้ว่า พระองค์ตรัสรู้อะไร? ตรัสรู้สิ่งที่มี ตามความเป็นจริงของสิ่งนั้น ซึ่งคนอื่นไม่รู้!!! เพราะฉะนั้น เราฟังคำที่พูดถึงสิ่งที่มีจริง ซึ่งคนอื่นไม่รู้ แต่จะรู้ เมื่อฟังพระองค์ แล้วก็ได้เริ่มเข้าใจว่า นี่แหละคือหนทางที่จะละกิเลส เพราะเหตุว่า กิเลสไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่ที่ตัวเอง ถ้าไม่มีกิเลส เป็นทุกข์ไหม? คิดง่าย ๆ เบา ๆ ถ้าไม่มีกิเลส เป็นทุกข์ไหม? ไม่ทุกข์

- ท่านอาจารย์ : พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทุกข์ไหม?
- ผศ.อรรณพ : ไม่ทุกข์แน่ครับ
- ท่านอาจารย์ : เพราะดับกิเลสหมด แต่เราเป็นทุกข์ไหม?
- ผศ.อรรณพ : เป็นทุกข์
- ท่านอาจารย์ : เพราะไม่รู้และมีกิเลส เพราะฉะนั้น "หนทาง" ที่จะดับทุกข์ ก็คือว่า "มีความรู้" ที่จะ "ดับกิเลส"
- ผศ.อรรณพ : อีกอย่างหนึ่งที่เป็นความยาก ที่มาได้ยินได้ฟังธรรมะอย่างนี้ อย่างที่กำลังสนทนากันนี้ เพราะว่าตั้งแต่เกิดมา ก็ชินกับคำว่า พระพุทธศาสนา ก็คือการให้ทาน รักษาศีล หรืออะไรดี ๆ อย่างเช่น มีความกตัญญู ก็เป็นสิ่งที่ดี ก็คิดว่าสิ่งที่ดีอย่างนี้ มีการรักษาศีล ให้ทานต่าง ๆ ก็คิดว่าอันนี้เป็นพระพุทธศาสนา หรือบางทีก็คิดว่า การไปปฏิบัติอะไรต่ออะไร กลายเป็นพระพุทธศาสนา มองว่าพระพุทธศาสนาที่เกิดขึ้นนี้ ก็คือ การให้ทาน รักษาศีล ทำบุญใส่บาตรอะไรอย่างนี้
- พอมาได้ยิน ได้ฟัง อย่างนี้ ไม่เหมือนกับสิ่งที่เคยคุ้น หรือว่าจดจำมา ความยากก็อยู่ตรงนี้ เพราะว่าเราเคยคุ้นกับ พระพุทธศาสนา แบบปัจจุบัน ท่านอาจารย์จะช่วยแสดงว่า พระพุทธศาสนาจริง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่ให้ทาน รักษาศีล อย่างใดครับ?

- ท่านอาจารย์ : ค่ะ ใครก็พูดได้นี้คะ คำสอนของใครก็มีทั้งโลก ให้ทานก็ให้กัน ศีลก็รักษากัน แต่จะไม่ได้ฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า!! ถ้าเพียงแต่เป็นคนดี ให้ทาน รักษาศีล

ผศ.อรรณพ :

ซึ่งตรงนี้ เป็นตรงที่ทุกท่านสมควรจะพิจารณา ในความแตกต่างตรงนี้ เพราะว่า ถ้าท่านต้องการธรรมะง่าย ๆ ธรรมะพื้น ๆ ไม่ต้องมีการตรัสรู้ของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที่ไม่มีพระพุทธศาสนา เว้นว่างจากพระพุทธศาสนา มีการให้ทานไหม? มี มีศีลไหม? มี

ถ้าต้องการอย่างนั้น ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีพระพุทธศาสนา แต่พระพุทธศาสนา แสดงถึงสิ่งที่เป็นจริงถึงที่สุด อันนี้ ถ้ามานาน อาจารย์ว่า ความจริงถึงที่สุด พระพุทธศาสนานี้ละเอียด แล้วก็ลุ่มลึกเหลือเกิน เอาแค่ทานศีลธรรมดาทั่วไปนี่พอไหม

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ไม่ต้องฟังธรรมะ ก็มีทานมีศีล

ผศ.อรรณพ :

แล้วถ้ามีทานมีศีล โดยไม่ต้องฟังธรรมะ ก็พอแล้ว ไม่ต้องฟังธรรมะได้ไหมครับ?

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ สำหรับคนที่ไม่รู้คุณของพระรัตนตรัย อย่างที่ได้กล่าวตั้งแต่ตอนต้น มีบุคคลสองจำพวก พวกหนึ่ง ไม่เคยได้ยินได้ฟังเลย แล้วก็ไม่ต้องการฟังด้วย ถ้ามกก็ไม่ตอบ ชวนก็ไม่ฟัง สักอย่างเดียว แต่คนที่เห็นประโยชน์ สะสมมาแล้วที่จะรู้ว่า ชีวิตแสนสั้น แล้ววันหนึ่งวันหนึ่ง รู้หรือเปล่าว่า ชั่วมากกว่าดี!!!

...ไม่ต้องไปไหน อยู่เฉย ๆ อย่างนี้ ไม่รู้แล้วว่ามีกิเลส "เพราะไม่รู้"
 แม้ความไม่รู้ก็เป็นกิเลส ใครจะมาบอกเราอย่างนี้ได้ ให้เรารู้ความ
 จริงว่า "นี่ไม่ใช่เรา" แต่ว่า "เป็นธรรมชาติแต่ละหนึ่งแต่ละหนึ่ง ซึ่งมี
 ปัจจัยเกิดขึ้น" แล้วก็บังคับบัญชาไม่ได้ด้วย!! ใครจะไม่ให้โกรธ
 เกิดขึ้น? โกรธเกิดแล้ว!! ใครจะไม่ให้คิด? คิดแล้ว!! แล้วก็คิดอย่าง
 ที่ไม่อยากจะคิด ก็เกิดแล้ว ตามเหตุ ตามปัจจัย!!!...

...เพราะฉะนั้น เริ่มเห็นการที่ ไม่มีใครสามารถที่จะบังคับบัญชาให้
 สุข ให้ทุกข์ ให้เห็น ให้ได้ยิน ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นได้เลย แต่ก็เป็น
 อย่างนี้ แล้วก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว ไม่ใช่เฉพาะชาตินี้ แสนโกฏ
 กับชาติ ประมาณไม่ได้เลยว่านานเท่าไร พระพุทธเจ้าที่พระองค์
 ตรัสรู้ ปรีณิพพานไปแล้ว แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้
 ก่อนที่จะได้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนที่จะได้รับคำ
 พยากรณ์จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่าทิปิงกร ก็ได้ฟัง
 ธรรมะมาก่อน ได้รับคำพยากรณ์แล้วก็ยังต้องได้พบพระพุทธเจ้าอีก
 รวมแล้ว ๒๔ พระองค์ กว่าที่จะถึงการที่จะเป็นพระอรหันตสัมมาสัม
 พุทธเจ้า เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ กิเลสเต็ม!! ยังไม่ได้ดับเลย...

...แต่เพราะเรามี การสะสม ที่ได้สะสมมาแล้ว ค่อย ๆ ฟังธรรมะ เหมือนเดี๋ยวนี เริ่มฟัง เริ่มรู้ ว่าธรรมะคืออะไร แล้วก็มีการสนใจ ศรัทธา ที่จะเห็นประโยชน์ของการที่ว่า เกิดมาแล้วตายไป แล้วไม่รู้ นี่ "รู้" ดีกว่าไหม? แล้วก็ไม่ต้องไปถึงการรู้แจ้งอริยสัจธรรมในชาติ นี้หรอกเพราะแสนไกล แค่ "สะสมไปเรื่อย ๆ " จนวันหนึ่ง สามารถ ที่จะรู้ได้ นั่นคือการเป็นผู้ที่เห็นประโยชน์

เพราะฉะนั้น ก็อยู่ที่ว่าจะเห็นประโยชน์ของการเข้าใจธรรมะ หรือ ว่าไม่เห็นประโยชน์ ถ้าเห็นประโยชน์ ก็คือว่า เป็นผู้ที่ไม่ประมาทว่า พระธรรมต้องยากแน่นอนแต่รู้ได้ เข้าใจได้ เพราะกำลังมีเดี๋ยวนี!!!!...

www.dhammadhome.com

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
อนุโมทนาในกุศลศรัทธาของบุคลากรโรงพยาบาลธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

